

КО ЈЕ КО

Јелена Анђеловски (1980, Панчево) дипломирала је, магистрирала и докторирала на Филолошком факултету Универзитета у Београду, на Катедри за српску књижевност. Радила је као библиотекар у Градској библиотеци у Панчеву, а од 2006. до 2018. као наставник српског језика у Основној школи „Јован Јовановић Змај“ у Панчеву. Објавила је две заједничке књиге у оквиру групе за Креативно писање Центра за стваралаштво младих, *Задачи из марљивости* (2000) и *Дневник 2000* (2001). Више година уређивала је Зборник поезије и прозе младих са простора бивше Југославије *Рукописи*. Од 2018. године живи у Швајцарској, у близини Цириха, где предаје матерњи језик и културу деци српског порекла. Краће прозне белешке о својим имигрантским искуствима објављује на блогу stelovanjeglave.com

Маја Анастасијевић (1965, Београд) дипломирала је немачки језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. Похађала је (септембар 1986–јун 1987) предавања на Одсеку за германистику Хумболтовог универзитета у Берлину. Радила је као професор немачког језика на Коларчевом народном универзитету у Београду, као преводилац у предузећу „Zastavaimprex“ и преводилац-новинар у дневном листу *Блиц*. Преводи с немачког и на немачки. Међу ауторима које је преводила издвајају се Регина Шер (*Бој сјанује у Вегинју*), Феридун Заимоглу (*Изабел*), Х. М. Енценсбергер (*Умешници преживљавања*, заједно с Мирјаном В. Поповић), Галзан Чинаг (*Девеј снов Цинјис Кана*), Михаел Мартенс (*У њој изрази за јунаком*), Абас Хидер (*Лажни Индијац*).

Бранко Анђић (Београд, 1952), писац, преводилац, професор књижевности и новинар. Дипломирао је на Одсеку за општу књижевност и теорију Филолошког факултета у Београду. Један од покретача и уредника часописа за светску књижевност *Писмо* и некадашњи члан уредништва *Књижевних новина*. Од 1990. године живи у Буенос Ајресу. Објавио је прозне књиге: *После*

свирке (1983), *Лавица лиже ране* (1989), *Као из кабла* (2003), *Ово је истинији прича* (2007), *Величина свећа* (2008, прерађено издање 2020), *Play Back* (2012), *Тешки мејнал* (2014), *Велико сјремање* (2017) и *Дневник међувремена 2000–2020* (есејистика, 2021). Приредио је неколико антологијских избора приповедака са подручја Латинске Америке, а преводио је дела неких од најзначајнијих латиноамеричких, шпанских и северноамеричких писаца као што су Хорхе Луис Борхес, Марио Варгас Љоса, Габријел Гарсија Маркес, Хосе Доносо, Карлос Фуентес, Ана Марија Шуа, Лилиана Хер, Педро Хуан Гутјерес, Хосе Ортега и Гасет, Давид Седарис, Исидоро Блајстен и Давид Безмозгис. Добио је 2011. године Награду „Милош Црњански“ коју додељује Влада Републике Србије. Живи у Београду.

Бернд Ауерокс (Bernd Auerochs; 1960), професор науке о књижевности на Универзитету „Кристијан Албрехт“ у Килу. Објавио је низ књига и десетине прилога у зборницима и стручној периодици о проблемима немачког романтизма и просветитељства, историји романа, односу религије, књижевности и филозофије, немачко-јеврејској поезији, Целану, Кафки, Гетеу, Бенјамину, Увеу Јонзону... Његова књига *Die Entstehung der Kunstreligion* (Настанак религије уметности) доживела је два издања. *Erzählte Gesellschaft. Theorie und Praxis des Gesellschaftsromans bei Balzac, Brecht und Uwe Johnson. Erzählte Gesellschaft* (Приповедано друштво. Роман о друштву код Балзака, Брехта и Увеа Јонзона) битан је допринос теорији романа.

Дејан Ацовић (1970, Горњи Милановац) класични је филолог, библиотекар и књижевни преводилац, члан Удружења књижевних преводилаца Србије. Након послова у образовању и култури (Културни центар и Гимназија у Горњем Милановцу), активније се бави књижевним преводиоштвом те објављује у серијским и монографским публикацијама. Преводи са старогрчког, латинског, француског, енглеског и савременог грчког језика.

Драјан Бабић (1987, Карловац), основне и мастер студије завршио на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Бави се есејистиком и књижевном критиком, члан је уредништва часописа *Дометии* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је књиге прозе *Твиттер љриче* (2014) и *Twitter љриче 2.0* (2017). Живи у Новом Саду.

Хорсџ Бинек (*Horst Bienek*; 1930, Гљивице, Пољска – 1990, Минхен, Немачка), немачки песник и прозаиста. Његова тетралогџа о Глајвицу (данас Гљивице, Пољска), *Die erste Polka*; *Septemberlicht*; *Zeit ohne Glocken*; *Erde und Feuer* (Прва полка; Септембарска светлост; Време без звона; Земља и ватра) донела му је многе међународне награде и сматра се да стоји раме уз раме са Данцишком трилогијом Гинтера Граса. Добио је низ немачких награда за поезију и прозу, између осталих награде „Нели Закс“ и „Жан Паул“. Био је члан Немачке академије за језик и књижевност и Баварске академије лепих уметности.

Ана Бојановић (1978, Београд), дипломирала и магистрирала на групи за Српску књижевност Филолошког факултета у Београду. Ради као лектор, коректор и преводилац у више домаћих издавачких кућа, као и професор српског језика и књижевности у неколико средњих школа, и предавач енглеског у школама за језике. До сада је преводе, поезију, прозу и стручне текстове објављивала у периодици.

Соња Веселиновић (1981, Нови Сад), магистрирала је и докторирала компаративну књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду, где ради као доцент. Пише есеје, књижевну критику и поезију. Преводи са француског и енглеског језика. Објавила је књигу поетске прозе *Поема љреко* (2008), студије *Преводилачка љоеџика Ивана В. Лалића* (2012) и *Рецеџиџа, канон, циљна кулџура : слика модерној аџлоамеричкој љеснишџива у савременој срџској књижевности* (2018), роман *Кросфејд* (2013) и збирку поезије *Проклизавање* (2020). Добитница је стипендије из Фонда „Борислав Пекић“ за 2009. годину, те награда „Исидора Секулић“ (2014) и „Биљана Јовановић“ (2021). У уредништву је часописа за књижевност и теорију *Поља* од 2007. године. Живи у Београду.

Мића Вујичић (1979, Мокрин), дипломирао је општу књижевност и теорију књижевности на

Филолошком факултету у Београду. Аутор је романа *Ошџар сџарџ* (2010), *Унуџрашњости* (2018) и збирке прича *Роњење на дах* (2014). Новинске чланке писао је за *Мокринске новине*, *Кикиндске новине*, *Дневник*, *Данас*, *Блиц*, *Полиџиџу*, *Плејбој*, *Feral Tribune*, *Полиџиџкин забавник*. Ради у редакцији за културу недељника *НИН*. Добитник је стипендије из Фонда „Борислав Пекић“ и Награде „Душан Васиљев“. *Ошџар сџарџ* објављен је у Словенији, Египту и у Америци, а неке од његових кратких прича преведене су на мађарски и немачки језик.

Боривој Герџић (1959, Београд), аутор пет књига приповетки, последње три за „Ренде“ – *Један живоџ какав јесџије* (2012), *Последње сџивари* (2014), и *Прича. Љубав* (2016), као и неколико позоришних комада – *Срне без љушке* (2017), *Наглежном* (2019) и др. С енглеског је превео дела двадесетак аутора, између осталих *Месечину и грује драме* Харолда Пинтера, *Тамни лавиринџ* Лоренса Дарела, Џојсове, Бекетове и Маџуанове приповетке, драме Сема Шепарда, Едварда Олбија, Мамета, Артура Копита, Диланову поему „Мучко убиство“. Аутор је *Речника аџло-америчкој сленџа*, *Речника еџилеских фрази и иџдиома* и *Речника срџској жарџона*, као и студије о феномену умирања *Кореоџрафиџа мориенџи* (2016) и биографије *Бекеџи: човек и дело* (2019); коуредник је антологије савремене светске приче *Куле, љрадови: маџсџиџори краџџке љрозе – од Гоџоља до Фосџџера Воласа* (2013).

Раџмила Гикић Пеџировић (1951, Врбас), пише прозу. Објављене књиге: *Оџворишџе Јеленине љрозоре* (1978), *Намасџе, Инџиџо* (1984; путописна проза, преведена на русински 1986), *У Фрушкој љори 1854* (1985; дневник Милице Стојаџиновић Српкиње), *Милица–Вук–Мина* (1987), *Разџовори о Инџиџи* (1989), *Преџиска Милице Сџојаџиновић Срџкиње са савремениџима* (1991), *Искусџива љрозе* (1993; разговори са прозним писџима), *Токови савремене љрозе* (2002; разговори са прозним писџима), *У љошрази за љлавним љунаџом* (2003; приче), *Срџкињин круџ кредџом*, (2006; песме и проза посвећени Милици Стојаџиновић Српкињи), *Библиоџрафиџа раџова о Милици Сџојаџиновић Срџкињи* (2007), *Дневник Анке Обреновић* (2007), *Ликови у Дневнику Анке Обреновић* (2007), *Здраво, Инџиџо* (2008), *Живоџи и књижевно дело Милице Сџојаџиновић Срџкиње* (2010), *Сџара љрича* (2013, приче), *Кореџа post scriptum* (2014), *А љге је Чехџов?*

– *разговори о поезији* (2015), *Вијећинам и девет змајева* (2016), *Криштика ђамћења* (2017), *Кубанске пријатељице* (2020). Добитница је награда: „Слободна Војводина“, „Искра културе“, „Повеља за вишегодишњи стваралачки и научни допринос“, „Медаља културе за очување културног наслеђа“, „Љуба Ненадовић“. Живи у Новом Саду.

Дринка Гојковић преводи с немачког и енглеског. Дугогодишњи главни уредник часописа за преводну књижевност *Мосџови*. Најзначајнији преведени аутори: Георг Бихнер, Харалд Вајнрих, Х. М. Енценсбергер, Ернст Јандл, Уве Јонзон, Елиас Канети, Фолкер Клоц, Ролф Лепенис, Деа Лоер, Клеменс Мајер, Амос Оз, Јозеф Рот, Едвард Саид, Петер Хандке, Регина Шер... Награде: двострука „Милош Н. Ђурић“ (1989. и 2008); Награда града Београда за књижевност и преводилаштво (2009); Награда „Фридрих Гундолф“ Немачке академије за језик и књижевност/Дармштат (2014).

Владислава Гордић Пејковић (1967, Сремска Митровица), редовна професорка енглеске и америчке књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду, где држи курсеве из области шекспирологије и савременог англоамеричког прозног стваралаштва. Бави се књижевном теоријом и историјом, књижевном критиком, публицистиком и преводњешћем с енглеског. Магистрала је на прози Рејмонда Карвера на Филолошком факултету у Београду године 1994, а докторира на Филозофском факултету у Новом Саду 1998. на теми „Прича и приповедање у краткој прози Ернеста Хемингвеја“. У највише академско звање, звање редовног професора, изабрана је у октобру 2008. године. Пише студије, есеје, књижевну критику и преводи с енглеског (С. Џоунс, Е. Бити, Е. Барцис, Е. Хемингвеј, В. Шекспир, В. Аллен и др.). Објављене књиге: *Синџака џишине: поезијка Рејмонда Карвера* (1995), *Хемингвеј – џоеџика крајке приче* (2000) *Коресџонденција – џокови и ликови џосџомерне џрозе* (2000), *Виџуелна књижевност* (2004), *Књижевност и свакодневица* (2007), *Виџуелна књижевност II* (2007), *На женском конџиненџу* (2007) *Формаџирање* (2009), *Мисџика и механика* (2010) *Увод у родне џеорије (џџбеник, џруџа ауџора)* (2011). Живи у Новом Саду.

Ђорђе Десџић (1968, Ужице), докторирао је на Одсеку за српску књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду, где и ради као ванредни

професор на предмету Теорија књижевности. Пише студије, огледе и књижевну критику. Био је уредник Објављене есејистичке књиге: *Аксиолошки изазови* (2000), *Сџирални џраџови – криџике и есеји о срџском џесниџџџу* (2005), *Порекло џесме – џоџенцијал инџерџекџуалности у џоеџији Миограџа Павловића* (2008) и *Преживеџи у џекџџу* (2011), као и збирка поезије *Песме и груџи оџиџици* (2018) за коју је добио Награду „Милош Црњански“. Живи у Новом Саду.

Нина Живанчевић (1957, Београд), списатељица и преводитељка. Објавила је следеће књиге поезије: *Песме* (1982), *Мосџови коџи расџу* (1984), *Гледајући књиџе независних издавача* (1985), *Дух ренесансе* (1989), *Песнички диван* (1995), *Миноџаур и лавиринџи* (1996), *Слово Пи* (2004), *Крајем века* (2006), *Исцељење* (2011) и *Умеџност џхваџања бу-меранџа: изабране и нове џесме* (2013). Књиге прозе: *Визанџијске џриче* (1995), *Продавци снова* (2000), *Као џџо веџ рекох* (2002), *Орфејев џовраџак* (2003), *Крајем века* (2006), *Оно џџо се џамџи* (2017), као и књигу разговора *Изненадни блесак* (2009) и студију *Црњански и џеџов чиџалац: (рецеџиџија Црњансковоџ дела у свеџу)* (2012). Поезија и проза преводњена јој је на више светских језика. Приредила је и превела антологију америчке поезије *Нови Гласови* и превела *Приче о обичном лудилу* Чарлса Буковског, *Тежину и блаџородносџи* Симон Веј и др. Живи у Паризу.

Викџор Јерофејев (*Вџџџор Владџимировиц Ерофеџев*; 1947, Москва), руски писац. Завршио је Филолошки факултет московског државног универзитета Ломоносов, а затим и магистратуру на Институту светске књижевности. Магистар је филолошких наука. Одбранио је докторску дисертацију Достојевски и француски еџзистенцијализам. Оснивач је књижевног алманаха *Меџроџол*. Године 1979. био је изабачен из Савеза писаца СССР због учествовања у самиздатском алманаху *Меџроџол* и све до 1988. године џегова проза није објављивана. Године 1990, најпре у Паризу, а затим и у Русији, објављен је роман *Руска леџџица*, од тада преведен на више од двадесет језика, те постаје међународни бестселер. Аутор је телевизијске емисије *Аџокриџ* (1998–2011) на каналу Култура, као и радио-емисије *Енциклопедџија руске гуше* (2004–2007) на радио Слободи. Добитник је Награде В. В. Набоков (1992), Награде Н. В. Гогољ (2018) и Међународне књижевне награде

„Милован Видаковић“ (PROSEFEST, Нови Сад, 2019) за роман *Ружичаста мишица*. Носилац је француског Ордена уметности и књижевности (2006) и Ордена витеза легије части (2013), а такође и највећег пољског одликовања Крст Командора „За заслуге“ (2014). У Србији су му објављене књиге: *Анино шело и крај руске авангарде* (Књижевна реч, Београд, 1998); *Руски цветови зла* (Zepter Book World, Београд, 1999); *Енциклопедија руске душе* (Геопоетика, Београд, 2001); *Мушкарци* (Плато, Београд, 2002); *Руска лејошница* (Плато, Београд, 2003); *Пет река живога књија волшебних путовања* (Геопоетика, Београд, 2003); *Добри Сјаљин* (Геопоетика, Београд, 2004); *De Profundis* (Геопоетика, Београд, 2007); *Тело* (Геопоетика, Београд, 2016); *Ружичаста мишица* (Геопоетика, Београд, 2018).

Данијела Јовановић (1975, Шабац), дипломирао је на Одељењу за историју на Филозофском факултету у Београду. Објављен јој је роман *Вајра* (2008); историјска студија *Роми у Јеврејском лојору Земун 1941–1942* (2012); збирка поезије *Ред овога, ред онога* (2018) и књиге превода: *Афроамеричка поезија*, избор и превод (2015); Брајан Хенри, *Карантин* (2010); Енес Халиловић, *Leaves on Water* (2009). Живи у Београду.

Уве Јонзон (Uwe Johnson; 1934, Камин, Поме-ранија – 1984, Ширнес, Енглеска), немачки књижевник. Детињство проводи у Анкламу, где га 1944. уписују у државну вишу школу у Костену (данас Кошћан, Пољска), коју је тада контролисао SS. Године 1945, пред долазак руске војске, породица бежи у Рекниц код Гистрова. Од марта 1949. до септембра 1951. Јонзон је члан Културног савеза за демократску обнову Немачке и један од главних представника Слободне немачке омладине (FDJ). После монтираног процеса против школског колеге повлачи се са свих функција у FDJ. Године 1952. уписује се на студије германистике на Универзитету у Ростоку. Због критике вишеструког кршења устава Немачке Демократске Републике на протестном скупу на Филозофском факултету 1953. (у прилог религијских слобода), позван пред партијску комисију. Од септембра 1954. студира на Универзитету у Лајпцигу. Почини да пише роман *Инирид Бабендереде*, који не успева да објави. Не може да добије стално радно место. Да би под сопственим именом објавио свој други роман *Најађања о Јакову*, прелази у

Западни Берлин. Сместа стиче књижевни углед, а књижевне награде се нижу, укључујући и најпрестижнију, Бихнерову награду (1971), коју додељује Академија за језик и књижевност из Дармштата. Најважнија Јонзонова дела су: *Најађања о Јакову*, *Трећа књија о Ахиму*, *Два схваћања*, *Карш и група проза*, *Праћеће околности*, *Берлински шрамвај*, *Инирид Бабендереде*, али пре свега четворотомно ремек-дело *Сваки дан у јодини* (*Jahrestage*). Умро је у Енглеској, где је живео од 1974. године.

Јулиа Кајорњаи (1966, Врбас), песникиња. Објавила збирке поезије *Живи чвор* (2002), *Бело сунце* (2005) и *Из каија мора* (2019). Живи у Новом Саду.

Мирослав Кирић (1965, Сисак), дипломирао је енглески језик и књижевност и компаративну књижевност на Филозофском факултету у Загребу. Пише и објављује поезију, прозу и преводе с енглеског језика. Објавио је књиге поезије *Од ње до вјечности* (1989, Награда Горан за младе пјеснике), *Танталон* (1998), *Зуква* (2004), *Иза ренесансе* (2004), *Јалози* (2006), *Збиљка* (2009), *Зензације* (2013), *Хијерновалис* (2015), *Лирка* (2018), *Малешне* (2019); роман *Албум* (2001, Награда Јушарњеи-лисија за најбољу прозну књигу у 2001); микроесеје *Искојано* (2012) и сликовницу *Зимска јошраја* (2015, илустрације: Мингсхенг Пи). Живи у Загребу.

Сјоменка Крајчевић, студирала Општу књижевност с теоријом књижевности, магистрирала на Катедри за германистику Филолошког факултета у Београду. Радила као преводилац у Танјугу и као уредник у издавачким кућама *Zepter Book World* и *Драганић*. Превела с немачког преко тридесет књига, међу њима дела М. Фриша, Б. Шлинка, Е. Канетија, М. Сутера, М. Хаусхофер. За превод књиге *Аустерлиц* В. Г. Зебалда добила Награду „Милош Ђурић“. С Тијаном Топин превела други том дела *Сваки дан у јодини* Увеа Јонзона. Објавила пет ауторских књига. Живи у Београду.

Улрих Крелнер (Ulrich Krellner), докторирао је с темом о Увеу Јонзону, која је као књига објављена под насловом „*Was ich im Gedächtnis ertrage*“. *Untersuchungen zum Erinnerungskonzept von Uwe Johnsons Erzählwerk* („Само оно што ће моје памћење моћи да поднесе“. Истраживање концепта сећања у прозном делу Увеа Јонзона). Поред низа

чланака о Јонзону, објавио је и књигу *Die literarische Adaptation des Unbewussten*. Uwe Johnson, *Sigmund Freud und die Psychoanalyse* (Књижевна адаптација несвесног. Уве Јонзон, Сигмунд Фројд и психоанализа). Предаје на Слободном универзитету у Берлину. Бави се књижевношћу Гетеове епохе, немачком књижевношћу после 1945, проблемима естетике и теорије уметности.

Горан Лазичић (1983, Нови Сад), докторанд на Одсеку за славистику Универзитета у Грацу и стипендиста Аустријске академије наука (DOC-Fellow der ÖAW). Дипломирао на Групи за српску књижевност Филолошког факултета у Београду. Мастер студије компаративне књижевности завршио на Универзитету у Бечу. Предаје савремену босанску, хрватску и српску књижевност на Одсеку за славистику Универзитета у Грацу и Одсеку за славистику Универзитета у Клагенфурту. Био је уредник књижевног програма Дома културе Студентски град у Београду и члан редакције књижевног часописа *Улазница*. Књижевну критику објављивао у дневним листовима *Данас*, *Блиц* и *Политика*. Приредио је антологију *РЕСТАРТ: Патораме нове поезије у Србији* (Београд, 2014).

А. Лесли Вилсон (A. Leslie Wilson; 1923–2007) био је професор науке о књижевности на Универзитету државе Тексас у Остину, члан истакнуте Немачке Академије за језик и књижевност, Дармштат (чију је чувену Награду „Георг Бихнер“ Уве Јонзон добио 1971) и добитник низа највиших немачких признања.

Нева Лукић (1982, Загреб), дипломирала је историју уметности и археологију на Филозофском Факултету у Загребу те историју уметности на Универзитету Лајден у Холандији. Објавила је збирке песама: *Хаљина Obscura* (2011, награда за младе песнике „Здравко Пуцак“ Матице хрватске Карловац), *Сјене сјеменки* (2015) и *Јежења* (2020); збирке кратких прича *Људи без ѧрка* (2009) и *Море и заусшављене ѧриче* (2016), те сликовницу *Травка ѧреко облака* (2018). Књига *Море и заусшављене ѧриче* објављена је 2018. у Београду, а исте године у Лајдену под насловом *Endless Endings*. Сарађује с другим уметницима – коауторка је кратког експерименталног филма *The Motel in the Well* (2016., са Саром Рацаји).

Мирко Маѧарашевић (1946, Београд), песник, есејиста, књижевни критичар, путописац и

уредник. Објавио је књиге песама: *Појоци за вучје и грује очи* (1969), *Поворке штроула* 1999 (1971), *Сенке бесмртности* (1975), *Сјај Вавилона* (1980), *Зајонети вечности* (1984), *Варварија* (1988), *Гласови Косова* (1990), *Стреле Еросове* (1995), *Дантје у ѧаклу* (1999), *Молбеник Свеѧој Саве* (1999), *Наш врли, домаћи свеѧ* (2006), *Свеѧосавски калем* (2007), *Сјај Вавилона и коменѧари* (2009), *Пев сирена* (2018), *Бесѧрај* (2021); књиге прозе: *Призивање сенки* (2014), *Досиѧејев ход – књиѧа ѧесама ѧосвећена Досиѧеју Обрадовићу* (2015), *Оде и ѧокуде* (2016), *Београдске башѧе* (2019); књиге есеја: *Знаци духа ѧоднебѧа* (1979), *Харријан, Маријерѧе Јурсенар* (1988), *Свеѧлости књижевности* (1991), *Песник Досиѧеј* (1992), *Песничко ѧамћење* (1993), *Дух и дах Београда* (2007), *Евројски ѧесници* (2010), *Јован Хрѧѧић, изблиза – ѧорѧреѧ књижевној ѧријаѧељѧтва* (2010), *Турска ѧисма – ѧуѧојисци* (2012), *Срѧска криѧичка ѧоезија* (2013), *Траѧом Црњанској* (2014), *И нова ѧурска ѧисма – ѧуѧојисци* (2015), *Чија је истина?* (2017), *Песнички свеѧ Езре Паунда* (2019), *Криѧика и ѧумачење ѧрозних форми* (2021). Покретач групе књижевних критичара, интелектуалаца и писаца око удружења „Исидора Секулић“ (основаног 1995) које одржава годишње књижевно-научне скупове „Исидорини дани“ у заједници са Коларчевом задужбином. Главни уредник и оснивач часописа „Исидоријана“. Живи у Београду.

Ивана Максић (1984, Крагујевац), пише поезију, цртице, есеје и преводи са енглеског језика. Објавила је књиге поезије *О ѧело ѧвори ме* (2011), *Изван комуникације* (2013), *La mia paura di essere schiava* (на италијанском, 2014), *Кћери, зар не видиш да ѧорим* (2020). Поезија јој је заступљена у антологијама и зборницима: *Рукојиси 33* (2010), *Ван, ѧу: free* (2012), *РЕСТАРТ* (2014), *Мeko ѧкиво* (2015), *Ово није дом – песникиње о миграцији* (2017). Уредила је Зборник поезије социјалне тематике *До зуба у времену* (2014) и регионални зборник социјалне и ангажоване поезије *РЕЗ* (2016). Главна је уредница новина *МАМАЦ*. Као прекарна онлајн професорка предаје енглески језик хиљадама људи широм света.

Оѧа Марѧинова (Olga Martynova; 1962. Краснојарск, Русија), преселила се 1991. заједно са Олегом Јурјевим (1959–2018) за Немачку, живи у Франкфурту на Мајни. Новије песничке збирке: *Brief an die Zypresen* (2001), *In der Zugluft Europas* (2009) и *Von Tschwirik und Tschwirka* (2012), као и

романи *Sogar Papageien überleben uns* (2010), *Mörikes Schlüsselbein* (2013) и *Der Engelherd* (2016), те збирку есеја *Über die Dummheit der Stunde* (2018). Године 2012. добила Награду „Ингеборг Бахман“; 2018. међународну награду „Бранко Радичевић“.

Норберт Мекленбург (Norbert Mecklenburg), професор германистике на Универзитету у Келну, један је од највећих познавалаца дела Уве Јонзона, приређивач низа Јонзонових рукописа из заоставштине, аутор књига о Јонзону *Nachbarschaften mit Unterschieden. Studien zu Uwe Johnson*, и посебно важне *Die Erzählkunst Uwe Johnsons. Jahrestage und andere Prosa*, аутор-приређивач неколико зборника о Јонзону и великог број текстова о различитим аспектима Јонзонове прозе. Такође је аутор књига о књижевно-теоријским проблемима (између осталог, о проблему вредновања, о завичајности у књижевности), о Гетеу, Теодору Фонтанеу, Мартину Лутеру. Члан је Гетеовог друштва, Друштва Уве Јонзон и Друштва за интеркултуралну германистику.

Соња Миловановић (1979, Београд), основне, мастер и докторске студије завршила је на Филолошком факултету у Београду. На Другом програму Радио Београда уредница је за савремену српску књижевност. Пише научне радове из области стилистике српског језика и књижевности, есеје и књижевну критику. Објављене књиге *Стил као светлост* (2020) и *Текстеме као стилске доминанте у јеснишћу Новице Тадића* (2020). Живи у Београду.

Душан Пајин (1942, Београд), филозоф и естетичар, професор универзитета. У свом научном раду бави се превасходно уметношћу, филозофијом и културом далеког Истока. Дипломирао је на Филозофском факултету у Београду 1968, а докторирао у Сарајеву 1978. године. Прве текстове почео да објављује 1963. у *Стилгену* (ликовне критике и есеје). Од тада објавио више од 500 библиографских јединица – студије, чланке, критике и приказе – у нашим и страним часописима (Енглеска, САД, Кина, Француска итд.), као и дванаест књига из области историје културе и филозофије уметности, као и збирку поезије на кинеском. Приредио је дванаест књига, укључујући *Антологију југословенске поезије* – 1950–95 (објављена кинеском – 1997, Тајпеј, 1998, Пекинг). Бави се и сликарством. Радио је као уредник у

„Нолиту“, а био је и главни уредник часописа *Културе Источно* (1983–1992). Од 1994. је ванредни професор, а у периоду 1999–2009, редовни професор Факултета ликовних уметности у Београду за предмет Филозофија уметности. Од 2009. године је у пензији. Живи у Београду.

Биљана Пајић (1987, Београд) завршила је студије германистике на Филолошком факултету Универзитета у Београду, а тренутно је докторанткиња на истом факултету. Од 2012. године ради у библиотеци Гете-института у Београду. Поред тога бави се превођењем. Осим објављених превода у зборнику *Немриви* (2018) и одломка драмског текста *Finde mich im Vorort* (2018), преводила је и одломке из дела Јудит Келер, Дане Григорче, уметничке групе „Bern ist überall“, Јенса Дитмара (2017) и Томаса Штангла (2018) у оквиру њихових резиденцијалних боравака у Београду.

Мелина Панаошковић (1974, Нови Сад), дипломирала је, магистрала и докторирала на Одсеку за славистику Филозофског факултета у Новом Саду, на ком је и запослена као доцент на предметима Руска књижевност 19. и 20. века. Бави се књижевном рецепцијом, превођењем, руском авангардом. Преводи савремену руску прозу (Алексеј Иванов, Игор Јаркевич, Евгеније Гришковац, Михаил Шишкин, Татјана Толстој, Павел Крусанов, Александар Генис...). Живи у Новом Саду.

П. К. Пејџ (P. K. Page; 1916, Соуниц, Енглеска – 2010, Оук Беј, Канада), једна од најпознатијих канадских песникиња. Објавила је преко тридесет књига поезије, прозе, дневника с путовања, есеја, дејих књига и аутобиографију. Добитница је низа значајних књижевних награда. Такође, као визуелни уметник, излагала је своје радове као П. К. Ирвин у Канади и иностранству. Њени радови из визуелне уметности данас су део сталне поставке Државне галерије Канаде и Уметничке галерије Онтарија.

Ојен Пејровић (1981, Београд), пише поезију и прозу. Објавио књиге песама: *Прекид преноса* (2011), *Кечеви & Осмице* (2011), *Пошражи на зајадној сцени* (2018) и *Јесен у вршоплавици* (2020). Добио је прву награду на конкурс Шумадијских метафора из Младеновца 2011. године и награду Студенског културног центра из Крагујевца за необјављен рукопис. Приредио је и уредио

неколико ревијалних књига. Превођен је на енглески језик. Живи и пише у Младеновцу.

Иван Пошић (1972, Зајечар), историчар уметности по вокацији, ради као виши библиотекар Историјског архива у Зајечару. Аутор књига *прича Врђиломије* (2003), *То што је створило човека* (2005), *Још једном о невидљивом* (2007), *Вилењаци у живом блаћу* (2010), *Веселе ђриче о њуовању* (2013), *Квадрај на црном квадрају* (2015), *Причождер* (2017), *Резултати* (2019) и *Живот и искљученија* (2020). Објавио роман *Дневник неушешној космонаути* (2016), књиге поезије *Нећачни одговори на њорешна њићања* (2009), *Било би лејо да њразнина има облик* (2012), *Златни ѡресек : ѡесме о идеалним ѡројорцијама завршене младосћу* (2018), као и књигу есеја, критика и колумни *Кадрови, валери, фонеме* (2019). Приређивач и преводилац рок поезије Боба Дилана, књиге *Одговор ношен вешром* (2017). Приредио две публикације из области архивистике.

Влагица Рагојевић (1978, Крушевац), дипломирао на Филолошком факултету у Београду (група за српску књижевност и језик). Од 2007. године објављује новинске чланке, репортаже, поезију, прозу, есеје и рок и књижевну критику у новинама, периодици и на интернет порталима. Објавио је кратку студију *Слика свећа у Роману о Лондону Милоша Црњанској* (2017) и збирку песама *Она се крије у шрејерењу шуме* (2020).

Кенет Ремзи (Kenneth Ramsay; 1955, Ленокстаун, Шкотска), студирао је рачуноводство и банкарство на Технолошком колеџу у Глазгову. Крајем осамдесетих постоје копирајтер – прилично успешан писац садржаја у адвертајзингу и дизајну, као и на радију и телевизији, радећи углавном у Глазгову, Лондону, уз повремена путовања у Њујорк и Лисабон. Постао је креативни директор велике рекламне агенције у Глазгову, *Craig Advertising PLC*. Од 2008. до 2017. радио је за *British Telecom*, где је доспео до позиције управника кадровске службе. Од 2018. до данас живи на релацији Београд–Глазгов и сарађује с неколико преводилачких агенција, као лектор. Бави се креативним писањем, музичким компоновањем, сликарством и фотографијом.

Маја Ројач Сјанчевић (1973, Нови Сад), докторирала на Одсеку за српску књижевност Фи-

лозофског факултета у Новом Саду. Пише студије, есеје и књижевну критику. Објавила је студије *Фигуралност и фигуративност* (2008) и *Историја, ѡсеудологија, фама* (2010). Објављује критичке текстове у периодици. Живи у Новом Саду.

Жарка Свирчев (1983, Сента), научна је сарадница у Институту за књижевност и уметност у Београду. Основне и мастер студије је завршила на Одсеку за српску књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Докторирала је на Филолошком факултету у Београду. Објавила је научне монографије: *„Ах, ѡјаг идентитет!“ – Деконструкција родних стереотипа у сиваралашћу Дубравке Ђрешић* (2010), *Винаверова књижевна република* (2017), *Поретак ѡрејходнице: Драга Дејановић* (2018) и *Авангардистичке – Оледи о (српској) женској авангардној књижевности* (2018).

Зорана Симић (1992, Брус), докторанткиња је на Филолошком факултету Универзитета у Београду, где је завршила и основне и мастер студије (Општа књижевност и теорија књижевности). Тренутно је ангажована на пројекту Института за књижевност и уметност намењеном изучавању књижевне периодике, као стипендисткиња Министарства просвете, науке и технолошког развоја. Живи у Београду.

Срђан Срдић (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. На истом факултету је одбранио докторску тезу *Однос фикције и стварности у Џонајана Свифта*. Запослен је у Гимназији „Душан Васиљев“ у Кикинди и на месту координатора креативног севернобанатског Центра за таленте. Волонтерски уређује део књижевног програма за потребе Народне библиотеке „Јован Поповић“ из Кикинде, при којој је оформио Радионицу креативног читања. Главни је уредник међународног фестивала кратке приче *Кикинда Short*. С Владимиром Арсенићем води Радионицу креативног писања у Београдском читалишту, а заједно су и оснивачи издавачке куће „Партизанска књига“. Радио је у редакцијама више књижевних часописа, а последњих неколико година активно се бави уредничким послом, специфично регионалном и англосаксонском прозом. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта www.bestseler.net, а добитник је и прве награде

за прозу на конкурс зрењанинског часописа „Улазница“ (2007), стипендије Фонда „Борислав Пекић“, те награда „Биљана Јовановић“ и „Едо Будиша“. Објавио је романи *Мршво ђоље* (2010), *Сајори* (2013), *Сребрна мајла ђада* (2017) и *Љубавна ђесма* (2020), збирке прича *Есџиранго* (2011) и *Сајоревања* (2014), као и књигу есеја *Зайиси из чишања* (2014).

Џорџ Сџајнер (George Steiner; 1929, Париз, Француска – 2020, Кембриџ, Велика Британија), године 1940. се са породицом преселио у САД. Школовао се у Паризу и Њујорку, а студирао је у Чикагу, затим на Харварду и Оксфорду. Радио је на Принстону и Кембриџу, а затим је предавао енглеску и компаративну књижевност на Женевском универзитету, компаративну књижевност на Оксфорду и поезију на Харварду. Написао је *Tolstoy or Dostoevsky* (1958), *The Death of Tragedy* (1961), *In Bluebeard's Castle: Some Notes Towards the Redefinition of Culture* (1971), *After Babel* (1975), *The Portage to San Cristobal of AH* (1981), *Proofs and Three Parables* (1992), *Errata: an Examined Life* (1997), *Grammars of Creation* (2001) и многа друга дела која укључују есеје, студије, монографије, али и поезију и прозу.

Сава Сџејанов (1951, Падеј, Банат), студирао је историју уметности на Филозофском факултету у Београду. Радио у Галерији Матице српске, Фото галерији и у Центру за визуелну културу „Златно око“. Објавио је велики број текстова из области ликовне критике и савремене фотографије у дневним листовима, стручним часописима и каталозима изложби. Заступљен у већем броју зборника и антологија о савременој уметности. У периоду од 1977. године до данас приредио већи број ауторских изложби у области актуелне уметности код нас и у иностранству (Мађарска, Аустрија, Немачка, Француска, Словачка, Румунија, Русија, Канада). Објавио књиге: *Свеџлојиси* (1981) и *Пошребџа за сликом* (1988), те више уметничких монографија од којих је најзначајнија монографија о скулптури Олге Јеврић (2000). Добитник је више награда и признања. Живи у Новом Саду.

Еуџенијуш Ткачишин Дицки (Eugeniusz Tkaczyszyn-Dycki; 1962, Вулка Кровица, Пољска), један од најзначајнијих савремених пољских песника из генерације аутора рођених шездесетих година.

Лауреат је девет престижних пољских књижевних награда, укључујући и међународну награду „Хуберт Бурда“. Вроцлавску песничку награду „Силесијус“ за целокупно књижевно стваралаштво добио је 2020.

Срђан В. Тешин (1971, Мокрин), књижевник и новинар. Студирао је филозофију и комунологију у Београду, а дипломирао на поезици кратке приче. Објавио је следеће књиге: *Coated brain/ Поховани мозак* (драма, 1996), *Свеџо Тројсџво Георгџа Зесовског* (поезија, 1997), *Сјајан наслов за ђанџомиму* (приче, 1997), *Анџолоџија најбољих наслова* (роман, 2000), *Казимир и груџи наслови* (роман, 2003), *Кроз џусџињу и џрашину* (роман, 2005), *Куварове клеџве и груџе џагосџи* (роман, 2006), *Алџернаџивни водич кроз Вавилон* (изабране колумне, 2008), *Исџод црџе* (приче, 2010), *Приче с Марса* (приче, 2015), *Гори џори џори* (роман, 2017), *Моје* (роман, 2019), *Лука каже* (књига за децу, 2020) и *Мокринске хронике* (проза, 2021). Приредио је неколико антологија, панорама и избора кратких прича. Књиге су му превеђене на словеначки, македонски и немачки језик. Добитник је књижевне стипендије „Борислав Пекић“, Награде Друштва књижевника Војводине за књигу године, као и Награде града Ниша за књижевност за децу и младе „Малени цвет“. Заступљен је у домаћим и иностраним антологијама и изборима из српске савремене књижевности. Проза му је превеђена на француски, енглески, немачки, пољски, чешки, македонски, мађарски, албански и словеначки језик. Члан је Српског ПЕН центра. Живи у Кикинди.

Верица Тричковић (1961, Нерав, Македонија), живи у Немачкој од 1999. Пише поезију и кратку прозу и преводи са немачког. Приредила је, избрала и превела антологију поезије немачког говорног подручја *Сам мрмор сам, Немачка лирика 1999–2019* (2021). Најновије самосталне збирке поезије *Локвањ и џелен* (2007), *Als rettete mich das Wort* (2011) и *Im Steinwald* (2016), обе двојезична издања, српски и немачки. Ускоро ће из штампе изаћи њена прва збирка поезије на немачком *um|schrift*.

Тијана Тройин (1977, Београд), докторирала на Филолошком факултету у Београду са тезом „Теоријски аспекти превеђења књижевности за децу са становишта студија културе“. Објавила

монографију *Мојив Аркадије у дечјој књижевности* (2006) и више десетина радова у периодици, најчешће о књижевности за децу, теорији и поезији превођења и фантастичној књижевности. Преводи са немачког и енглеског (важнији пре-

води укључују дела Марсела Бајера, Елфриде Јелинек, Леа Перуца, Кристофа Рансмајера и Франца Кафке). Запослена у Институту за књижевност и уметност у Београду од 2003. године.